

Arrest

nr. 40 966 van 27 maart 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indische nationaliteit te zijn, op 26 maart 2010 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 10 maart 2010 tot weigering van een visumaanvraag.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 27 maart 2010 om 11 uur 00 .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VAN BOXSTAEL, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN loco C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Volgens het verzoekschrift is verzoeker van Indische nationaliteit. Hij is in 1991 geboren te Brussel en woonde er tot zijn vader in 1998 overleed.

Hij keerde nadien met zijn moeder naar zijn land van herkomst terug.

Een Belgisch onderdaan, vriend van zijn vader, liet hem bij zijn dood in oktober 2009, middels een handgeschreven testament, neergelegd bij een Belgisch notaris, geld en onroerende eigendommen na. De visumaanvraag van verzoeker om de begrafenis van de erflater in België bij te wonen, werd geweigerd.

Met het oog op de praktische regeling van de erfenis vroeg verzoeker begin 2010 aan de Belgische ambassade te New Delhi een visum voor België aan. Zijn advocaat expliciteerde diens aanvraag medio februari 2010 per fax.

De tekst van deze beslissing luidt:

“De garant K. N. is onvoldoende solvabel om betrokkene ten laste te nemen; heeft enkel een werkloosheidsuitkering die onvoldoende is. De voorgelegde huurcontracten zijn op naam van betrokkene (sic) en haar echtgenoot deze kunnen alzo niet als officieel en bijkomend solvabiliteitsbewijs beschouwd worden van de garant.

Betrokkene heeft onvoldoende bewijzen voorgelegd die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven; betrokkene beschikt niet over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst, of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd of hij/zij in staat is deze middelen rechtmatig te verwerven.

Geen enkel bewijs van de gefundeerdheid van de aanvraag.

Ontbreken officieel bewijs familieband.

Geen bewijs van voldoende bestaansmiddelen van de aanvrager.

Geen of onvoldoende garantie op terugkeer naar het land van verblijf geen gezien betrokkene noch afdoende bewijs levert van zijn/haar statuut van student, noch bewijs levert van voldoende bestaansmiddelen (beurs, inkomsten van de ouders of wettelijke voogd; etc..).

Ontbreken bewijs schoolvacantie of bewijs toelating tot afwezigheid, afgeleverd door de school voor de duur van het gevraagde visum.

Ten lasteneming is ontvankelijk en geweigerd. De garant wordt als onvoldoende solvabel beschouwd om betrokkene ten laste te nemen rekening houdend met de voorgelegde inkomsten 200 euro per uitgenodigde persoon + 150 euro per persoon ten laste.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Krachtens artikel 39/82, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

De drie onderscheiden voorwaarden vereisen een afzonderlijke beoordeling opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van een overheidsbeslissing zou kunnen worden bevolen.

Verzoeker dient dan ook én een ernstig middel én het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel én een uiterst dringende noodzakelijkheid aan te tonen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de wet voorziet, en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid duidelijk worden aangetoond.

Dit betekent dat zij klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar moet zijn.

Om aan die voorwaarde te voldoen dient verzoeker feiten en gegevens aan te brengen die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

De verzoeker dient dienvolgens de uiterst dringende noodzakelijkheid met concrete gegevens aan te tonen.

Deze rechtvaardiging is tweeledig: enerzijds dient te worden aangetoond dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en anderzijds dat hij niet onredelijk lang heeft gewacht met het indienen van zijn verzoekschrift (RvS 4 mei 2007, nr. 170.821).

Verzoeker laat gelden dat hij in de morgen van 26 maart 2010 kennis heeft genomen van de bestreden beslissing. Hij brengt daarvan geen enkel bewijs bij.

De Raad stelt evenwel vast dat het formulier "Deed of notification" van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken (stuk 1) als (Engelse) datumaanduiding van betekening (zie bovenhoek links) van de beslissing van 10 maart 2010 door de Ambassade in New Delhi, vermeldt "*On the 3/12/2010*", hetgeen door de Raad als datum wordt gelezen als 12de dag, 3de maand van het jaar 2010, zijnde 12 maart 2010. Deze datum is volgens de Raad de datum waarop aan verzoeker kennis werd gegeven van de beslissing.

De Raad neemt de enkele bewering van verzoeker dat hij pas kennis kreeg van de bestreden beslissing op 26 maart 2010, niet aan.

Verzoeker diende op 26 maart 2010 een beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid in.

De Raad stelt vast dat verzoeker veertien dagen heeft gewacht vooraleer een verzoekschrift bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

De Raad oordeelt dat verzoeker niet diligent is opgetreden en derhalve zelf de hoogdringendheid heeft genegeerd.

Bijgevolg is niet voldaan aan één van de bovenvermelde cumulatieve voorwaarden en dient de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

M. BONTE